

De winter voorbij, Piet en Jim Huijgens

Opa en kleinzoon besloten gezamenlijk een fotoproject te starten en daar een AV-serie van te gaan maken. Het moest een onderwerp worden wat makkelijk was in te vullen. Onder de gekozen titel “de winter voorbij” hebben Piet en Jim een wijd scala aan onderwerpen opgenomen in deze serie. Vanzelfsprekend zien we beelden van de ontluikende natuur, fris groen, vogels en jonge dieren. Maar aan het eind van de winter komen ook de mensen weer naar buiten. De terrassen worden weer gevuld en de open auto’s worden uit de garages gehaald om toertochten te gaan maken. Al deze beelden worden getoond op een muziekstuk met veel accenten. Er wordt vaak gebruik gemaakt van harde overgangen tussen de beelden waardoor het eigenlijk wel een snelle serie wordt. Hoewel de meningen daarover duidelijk blijken te verschillen tussen de verschillende leeftijdsgroepen. Toen Jim werd gevraagd wat hij van het tempo vond gaf hij aan dat hij het “eerst best wel sloom” vond.

Bij de bespreking van de serie zien we dat er van een groot aantal beeldvelden in verschillende sporen gebruik is gemaakt die steeds door een groepsspoor zijn gekoppeld. Door de groepssporen dicht te klappen blijft het scherm

toch overzichtelijk. In het begin van de serie zien we een groene balk over het scherm lopen. In de beelden is echter nergens een groene afbeelding te vinden. Piet legt uit dat hij gekleurde vlakken en lijnen altijd maakt uitgaande van witte bestanden. Hij geeft aan de betreffende objecten dan de gewenste kleur door middel van een kleurspoor. Het groene vlak beweegt over het scherm door sturing via een stuurspoor voor de positie. Om het bewegen soepel te laten verlopen zijn de keyframes gemaakt met smart move. De uitleg van Jan, dat de percentages voor links en rechts bij de smart move bepalen hoe snel een beweging begint en afremt, was nieuw voor mij. Weer wat geleerd.

We zien over het scherm waarop Wings wordt getoond, verticale stippellijnen. Dit zijn hulplijnen die horen bij de markers. Het maakt het positioneren van de beelden op de accenten in de muziek makkelijker. Ondanks die hulplijnen vindt Jan toch een aantal plekken in de serie waar de beelden net te vroeg of net te laat komen.

Aan het eind van de bespreking komt nog naar voren dat Piet ook nog gebruik heeft gemaakt van maskers. Als de titels op het scherm verschijnen zijn daarbij ook enkele kleine foto’s te

zien. Die zijn niet in een apart beeldveld geplaatst maar worden als stukje van een groot beeld betoond door er een masker overheen te leggen.

Als aan het eind aan Piet en Jim wordt gevraagd of ze nog meer gezamenlijke producties gaan maken, is het antwoord dat ze bezig zijn met een serie die veel complexer wordt. Laten we hopen dat we daar in de toekomst ook van mogen genieten en leren. Want bij een complexe serie moet het wel zo zijn dat er voor ons veel te leren zal zijn van de bespreking.